Sag T-13/91 R

Michael Harrison
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

Kendelse afsagt af Rettens præsident den 15. april 1991 179

Sammendrag af kendelse

1. *Foreløbige forholdsregler — udsættelse af gennemførelsen af en retsakt — betingelser — forholdsreglen forekommer umiddelbart berettiget*
(Procesreglementet, art. 83, stk. 2)

2. *Retspleje — ansøgning om fri proces — ansøgning herom fremsat under en sag om foreløbige forholdsregler — kravet i hovedsagen forekommer ikke umiddelbart begrundet — afslag*
(Procesreglementet, art. 76, stk. 3)

KENDELSE AFSAGT AF PRÆSIDENTEN FOR RETTEN I FØRSTE INSTANS
15. april 1991 *

I sag T-13/91 R,

Michael Harrison, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, med bopæl i Southport (Det Forenede Kongerige), ved advokat Albert Rodesch, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg på dennes kontor, 7-11, route d'Esch,

sagsøger,

* Processprog: fransk.

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Sean van Raepenbusch, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Guido Berardis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Centre Wagner, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en begæring om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens afgørelse om at standse udbetaling af sagsøgerens løn fra den 19. oktober 1990 med den begrundelse, at han ikke genoptog arbejdet den 24. september 1990 efter en længere sygeorlov,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

Sagsfremstilling

1 Ved stævning indleveret til Justitskontoret for De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 26. februar 1991 har sagsøgeren anlagt sag, hvorunder han principalt påstår annullation af afgørelsen af 4. oktober 1990 fra Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber om at standse udbetalingen af hans løn fra den 19. oktober 1990 i medfør af artikel 60, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«), og subsidiært påstår afgørelsen ændret. Sagsøgeren har desuden ansøgt om fri proces.

2 Ved særskilt dokument, indleveret til Rettens Justitskontor samme dag, har sagsøgeren i henhold til EØF-Traktatens artikel 185 og artikel 83, stk. 2, i Domstolens procesreglement fremsat begæring om udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede afgørelse. Han har ligeledes indgivet ansøgning om fri proces.

3 Kommissionen har den 11. marts 1991 fremsat bemærkninger til sagsøgerens begæring. Parterne har afgivet mundtlige indlæg den 20. marts 1991.

4 Det findes nødvendigt inden behandlingen af denne begæring om foreløbige forholdsregler kortfattet at redegøre for sagens faktiske omstændigheder.

5 Sagsøgeren har været tjenestemand ved Kommissionen siden den 11. august 1980. På grund af hans hyppige anmodninger om sygeorlov besluttede Kommissionen at henvise sagen til det i vedtægtens artikel 59, stk. 1, fjerde afsnit, angivne invaliditetsudvalg med henblik på konstatering af en eventuel invaliditet. Invaliditetsudvalget traf på sit møde den 16. juni 1990 afgørelse om, at sagsøgeren ikke var ramt af en vedvarende invaliditet, som måtte anses for total, og som gjorde det umuligt for ham at udføre de arbejdsopgaver, der er forbundet med hans stilling, hvorfor han fortsat måtte anses for arbejdsdygtig.

6 Denne afgørelse blev den 11. juli 1990 meddelt sagsøgeren på hans adresse i Det Forenede Kongerige. Sagsøgeren havde i henhold til vedtægtens artikel 60, stk. 2, fået ansættelsesmyndighedens samtykke til i tidsrummet 25. juni — 29. juni 1990 at tilbringe fem sygeorlovsdage dér.

7 Den 6. august 1990 tilstillede Kommissionens rådgivende læge sagsøgeren en skrivelse, hvori han anmodede ham om at indfinde sig på konsultationen i Luxembourg med henblik på en samtale vedrørende sagsøgerens sygefravær.

8 Ved skrivelse af 10. august 1990 meddelte chefen for Personaleafdelingen sagsøgeren, at han ikke havde til hensigt at forlænge sagsøgerens tilladelse til at tilbringe sin sygeorlov uden for Luxembourg længere end til den 27. august 1990, medmindre den undersøgelse, som den rådgivende læge skulle foretage, begrundede en yderligere forlængelse.

9 Ved skrivelse af 25. august 1990 meddelte sagsøgeren Lægetjenesten, at han ikke kunne komme til den konsultation, der var fastsat til den 28. august 1990. Som begrundelse herfor vedlagde han skrivelsen en lægeattest, udfærdiget den 20. august 1990, hvoraf fremgik, at han gennemgik lægeundersøgelser for synsforstyrrelser og derfor var ude af stand til at arbejde indtil videre (»... is under investigation for visual disturbance and is unable to attend work until further notice«). Lægen havde efter det nævnte udsagn i parentes tilføjet, at sagsøgeren ikke kunne rejse (»cannot travel«).

10 Ved skrivelse af 17. september 1990 meddelte chefen for Personaleafdelingen sagsøgeren, at ansættelsesmyndigheden ikke længere kunne anerkende hans lægeattester og havde besluttet at ophæve det samtykke, som sagsøgeren havde fået til at tilbringe sin sygeorlov på et andet sted end sit tjenestested. Sagsøgeren blev pålagt at genoptage arbejdet den 24. september 1990. Han blev oplyst om, at han i henhold til vedtægtens artikel 60, stk. 1, tredje punktum, ville miste retten til løn, hvis han ikke senest nævnte dato havde genoptaget sit arbejde.

11 Ved skrivelse af 4. oktober 1990 meddelte chefen for Personaleafdelingen sagsøgeren, at han havde givet instruks om at standse udbetalingen af sagsøgerens løn fra den 19. oktober 1990, på hvilken dato sagsøgeren havde opbrugt sin årlige ferie. Han anmodede endvidere sagsøgeren om at indfinde sig til en lægeundersøgelse i Luxembourg enten den 9. eller 16. oktober.

12 Sagsøgeren indfandt sig ikke til den lægeundersøgelse, der var fastsat til den 9. oktober, men indgav den 12. oktober en lægeattest, dateret den 9. oktober, hvoraf fremgik, at han var ude af stand til at gøre tjeneste i Luxembourg, men hvori det ikke længere nævntes, at han ikke kunne rejse.

13 Kommissionens administration standsede fra den 19. oktober 1990 udbetalingen af sagsøgerens løn.

14 Sagsøgeren har i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, klaget over denne afgørelse fra Personaleafdelingen. Klagen blev den 21. december 1990 registreret på Kommissionens Generalsekretariat.

15 Ved skrivelse af 11. januar 1991 blev sagsøgeren på ny anmodet om at indfinde sig til en lægeundersøgelse. Som svar på denne skrivelse fremsendte sagsøgeren en ny lægeattest, udfærdiget af sagsøgerens læge, og hvoraf fremgik, at han ikke kunne arbejde i Luxembourg.

16 Ved telegram af 18. februar 1991 meddelte Kommissionen sagsøgeren, at den den 21. februar 1991 på sagsøgerens forældres bopæl ville foretage en lægeundersøgelse.

17 Denne undersøgelse blev foretaget den 21. februar 1991 af Kommissionens læge og en britisk læge, som var udmeldt af Kommissionen, og som begge fastslog, at sagsøgeren var i stand til både at arbejde og at rejse.

Grunde

18 I henhold til artikel 83, stk. 2, i Domstolens procesreglement, der finder tilsvarende anvendelse for Retten, skal sagsøgeren angive de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget.

19 Sagsøgeren har gjort gældende, at den afgørelse, som blev meddelt ham af Personaleafdelingen den 4. oktober 1990, dels er en klar tilsidesættelse af artikel 9 i ordning vedrørende sygesikring for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber, idet tjenestemandens ret til frit at vælge læge og plejeinstitution herved tilsidesættes og dels af vedtægtens artikel 59, som han havde overholdt, idet han snarest muligt gav sin institution meddelelse om uarbejdsdygtigheden og angav sit opholdssted.

Det er derfor klart ubegrundet og misbrug af en beføjelse uden forudgående lægelig udtalelse at standse udbetalingen af hans løn fra den 19. oktober 1990, eftersom den britiske læge, som han havde konsulteret, udtrykkeligt havde frarådet ham at rejse, førend hans helbredstilstand var bedre.

20 Sagsøgeren finder, at denne afgørelse er særdeles skadelig for ham. Gennemførelsen af Kommissionens afgørelse må derfor straks udsættes, idet sagsøgeren for tiden er uden indtægter.

21 Sagsøgte har nedlagt påstand om, at begæringen ikke tages til følge. Sagsøgte henviser til, at en institution kun kan efterprøve, om et fravær, der attesteres af en lægeattest, er retmæssig, ved at foranstalte en lægeundersøgelse. Denne lægeundersøgelse blev gennemført den 21. februar 1991, og sagsøgeren var blevet fundet egnet til at genoptage sit arbejde. Heraf følger, at sagsøgerens tjenestefravær siden nævnte dato er retsstridig, medmindre sagsøgeren fremlægger lægelig begrundelse herfor.

22 Sagsøgte har med hensyn til tidsrummet 28. august 1990 — 21. februar 1991 anført, at sagsøgerens argument om, at han var ude af stand til at rejse til Luxembourg for at gennemgå en lægeundersøgelse, kun støttes på én lægeattest, nemlig lægeattesten af 20. august 1990. Den omstændighed, at sagsøgeren ikke indfandt sig til de forskellige lægeundersøgelser, som han var blevet anmodet om at gennemgå, men forblev i Det Forenede Kongerige uden ansættelsesmyndighedens samtykke (samtykket udløb den 27. august 1990), indebar, at ansættelsesmyndigheden blev nødsaget til at fradrage de ubeføjede udeblivelsesdage i sagsøgerens årlige ferie, og, efter at denne var opbrugt, standse udbetalingen af hans løn.

23 På grundlag af disse faktiske og retlige omstændigheder bemærkes indledningsvis, at sagsøgerens argument om, at artikel 9 i ordning vedrørende sygesikring for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber, er tilsidesat, er uden betydning i denne sag. Sagen vedrører nemlig ikke sagsøgerens ret til frit at vælge læge og plejeinstitution (sagsøgeren har under alle omstændigheder i længere tid udnyttet denne ret), men anvendelsen af vedtægtens bestemmelser vedrørende tjenestemænds sygeorlov.

24 Det bemærkes herved, at det fremgår af vedtægtens artikel 59, stk. 1, andet afsnit, at den tjenestemand, som hævder, at han som følge af sygdom er forhindret i at gøre tjeneste, og som har fremlagt en lægeattest, kan underkastes enhver lægeundersøgelse, der foranstaltes af institutionen. Det må imidlertid i denne sag fastslås, at sagsøgeren umiddelbart ikke ses at have fremført tilstrækkelige grunde til, at han ikke kunne rejse til Luxembourg for at gennemgå den af Kommissionen anordnede lægeundersøgelse. Lægeattesten af 20. august 1990, som angiver, at sagsøgeren må gennemgå undersøgelser for synsforstyrrelser, og hvori det anføres, at sagsøgeren ikke kan rejse, er ikke så udtrykkelig og så præcis, at den i sig selv kan tjene som bevis for, at sagsøgeren var ude af stand til at rejse for ubestemt tid. Kommissionen accepterede tilsyneladende alligevel, at sagsøgeren tilbragte sin sygeorlov uden for Luxembourg indtil den 24. september. Lægeattesten af 9. oktober 1990 angiver ikke, som attesten af 20. august, at sagsøgeren er ude af stand til at rejse. Som sagen foreligger oplyst findes der derfor ikke umiddelbart at være tilstrækkeligt bevis for, at sagsøgerens tilsidesættelse af sin pligt til at underkaste sig enhver af sagsøgte anordnet lægeundersøgelse i henhold til vedtægtens artikel 59, stk. 1, andet afsnit, var begrundet.

25 Det bemærkes endvidere, at sagens akter, blandt andet lægeattesterne, ikke umiddelbart, når henses til vedtægtens artikel 60, rejser nogen tvivl om gyldigheden af Kommissionens afgørelse, der blev meddelt sagsøgeren ved skrivelse af 17. september 1990, og hvorved Kommissionen ophævede samtykket til at lade sagsøgeren tilbringe sin sygeorlov uden for Luxembourg og pålagde ham at genoptage arbejdet den 24. september, idet han ellers ville miste retten til løn.

26 Det fremgår af det anførte, at sagsøgeren ikke har henvist til omstændigheder, hvorefter sagsøgeren umiddelbart kan antages at få medhold i hovedsagen. Herefter, og uden at det findes nødvendigt at gennemgå betingelserne om uopsættelighed og forekomsten af et uopretteligt tab, kan begæringen ikke tages til følge.

27 For så vidt angår sagsøgerens ansøgning om fri proces bemærkes, at ansøgningen i strid med artikel 76, stk. 1, i Domstolens procesreglement ikke var ledsaget af oplysninger om sagsøgerens økonomiske forhold, særlig en attest fra vedkommende myndighed, hvoraf det fremgår, at ansøgeren er ubemidlet. Endvidere be-

stemmer artikel 76, stk. 3, i Domstolens procesreglement, at den pågældende afdeling, inden den beslutter, om der helt eller delvis skal meddeles fri proces, eller om ansøgningen skal afslås, påser, at søgsmålet ikke er åbenbart ugrundet. Sagsøgeren har ikke under denne sag bevist, at kravet i hovedsagen umiddelbart er begrundet. Ansøgningen om fri proces må derfor afslås, for så vidt angår denne sag om foreløbige forholdsregler.

Af disse grunde

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

før endelig afgørelse træffes:

1) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.

2) Sagsøgerens ansøgning om fri proces afslås.

3) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 15. april 1991.

H. Jung
Justitssekretær

J. L. Cruz Vilaça
Præsident